

Nr 182.

Av herr **Anderson** i Linköping, *angående kompetensvillkoren för föreståndare och föreståndarinna vid fattigvårdsanstalt.*

Jämlikt 32 § 4 mom. i gällande lag om fattigvården av den 14 juni 1918 må till föreståndare för fattigvårdsanstalt endast antagas person, som äger nödiga förutsättningar för skötande av dylik befattning. Avsikten med detta stadgande var att råda bot på ett inom de svenska fattigvårds-samhällena förekommande missförhållande, att till befattningen såsom anstaltsföreståndare utsågs person, som saknade erfarenhet om och utbildning inom fattigvårdsarbetet. Stadgandet innefattade en reform i humanitär riktning liksom åtskilliga andra nya bestämmelser i fattigvårdslagen. Men det åsyftade också att förmå kommunerna att i eget intresse utnyttja den sakkunskap, som numera utvecklas på fattigvårdsområdet genom Socialpolitiska institutet och genom de av staten med årliga anslag på 20,000 kronor understödda instruktions- och repetitionskurserna för utbildande av personalen vid fattigvårdsanstalterna, kurser, som pågått i över tjugu år. Ett av ändamålen med denna utbildning är nämligen att bibringa de blivande fattigvårdsfunktionärerna sådana insikter, som sätta dem i stånd att i egenskap av anstaltsföreståndare vidtaga rationella besparingar i kostnaderna för fattigvården utan att vårdtagarnas intressen därigenom åsidosättas.

Lagstiftaren ville alltså slopa det gamla dittills rådande systemet, att till anstaltsföreståndare utsågs vilken som helst yrkesman, som fattigvårdsstyrelsen i orten kunde anse lämplig. Det skulle således för framtiden vara uteslutet, att f. d. militärer, lantbrukare, tjänstemän, affärsmän och andra, vilka icke tidigare sysslat med fattigvårdsärenden och som saknade den speciella sakkunskap, som fattigvårdslagen förutsätter, utsågos till föreståndare. Förre landshövdingen i Södermanlands län L. Reuterskiöld har i en enquête härom yttrat följande: »En fråga, som i detta avseende förr alltför litet beaktats, men som är av den allra största vikt, är, att man utser kompetenta föreståndare för ålderdomshemmen. Numera har man dock kommit så långt i detta län, att till dylika föreståndare ej tas andra än sådana, som genomgått Svenska Fattigvårdsförbundets kurser.»

Lagens här ovan angivna mening har icke beaktats av en del fattigvårdsstyrelser, i det att dessa till föreståndare för anstalter och ålderdomshem antagit personer, som saknat erfarenhet och utbildning inom fattigvårds-

väsendet. Så t. ex. antogs för något år sedan en inom socknen boende järnvägsarbetare till föreståndare för ett större ålderdomshem i Norrland, ehuru ett stort antal högt kvalificerade sökande anmält sig till befattningen. I flera fall ha utnämningarna överklagats hos länsstyrelserna och i ett fall hos Kungl. Maj:t i socialdepartementet. Myndigheterna ha emellertid på grund av lagens lydelse ogillat besvären. Den nu gällande lydelsen av 32 § 4 mom. har ansetts för vag för att lämna stöd för en sådan tolkning, som enligt vad ovan framhållits torde ha avsetts med bestämmelsen i fråga.

Då här uppenbarligen föreligger behov av en tydligare formulering, tillåter jag mig härmed hemställa,

att riksdagen måtte för sin del besluta följande ändrade lydelse av 32 § 4 mom. i Lag om fattigvården:

Till föreståndare eller föreståndarinna för anstalten får endast antagas person, som undfått utbildning i anstaltsvård eller förvärvat erfarenhet i sådan verksamhet.

Stockholm den 17 januari 1929.

Ivar Anderson.